

ITÄVALTALAISTEN VASTAVIERAILU SELÄNPÄÄHÄN 22.7.-29.7.2018

Vastaanottokomitea

Koko viikon linja-auton kuljettajanamme toiminut Jari Sipari LiikenneSiparista lähti puolen päivän jälkeen sunnuntaina kohti Helsinkiä. Kyydissään hänellä oli edellisesänä Itävallassa vierailneiden nuortemme huoltaja Ilari Nokkanen. Miesten tarkoitus oli hakea vieraamme lentokentältä Selänpäähän niin sanotulla yhden pysähdyksen taktiikalla. Mutta kuten loppuviikolla totesimme, suunnitelmat muuttuvat usein lennossa mutta loppujen lopuksi kaikki kuitenkin onnistuu.

Niin kävi jo ensimmäisenä päivänä ja Koskenkylässä nautitun päivällisen jälkeen matka jatkuikin Kouvolan pesäpallostadionille katsomaan KPL- JYMY Superpesisottelua. Tiistai-iltanahan olisi tarkoitus opettaa vieraille pesäpalloa, joten sitähan olisi hyvä käydä katsomassa kun Kouvossa kerran pelattiin Suomen korkeimmalla sarjatasolla.

Selänpäässä vieraiden vastaanottoon valmistautui ryhmä johon kuuluivat Itävallassa mukana olleet Unna ja Enni sekä Unnan äiti Riitta, isä Antti ja pikkusisko Milja. Ennin mukana oli pikkusisko Aini. Itävallassa olleista nuorista Leena ei voinut osallistua viikolle kesätöiden takia. Leenan äiti Sirpa, isä Alpo ja pikkuveli Viljo kuuluivat kuitenkin viikon ajan ryhmäämme. Saulin esteenä oli juuri alkanut varusmiespalvelus. Ryhmässä ollut Laura liittyi seuraamme maanantaina yhdessä pikkusiskonsa Anitan ja äitinsä Kristiinan kanssa.

Voittoisan pesäpallo-ottelun jälkeen tapasimme vieraamme Valkealan Opistolla, johon vieraamme majoittuivat lyhyen tutustumishetken jälkeen. Majoituspaikaksi valittu opisto kauniin Saanjärven rannalla oli helleviikon pelastus kun järveen saattoi pulahtaa pienenkin tauon aikana.

Selänpään metsissä ja taivaalla

Maanantaiaamuna kokoonnuttiin Selänpään kylän laidalle mistä alkavat Pohjois-Valkealan suuret metsäalueet. Salpausselänharjun juurella meitä odotti viisi mönkijää joiden kyytiin ryhmä jakautui niin että yhtä mönkijää kohti yksi vieraistamme ja yksi tai kaksi selänpääläistä. Itävaltalaiset ajoivat ja omat nuoremme ja muutama aikuinen olivat apukuskeina. Puolustusvoimilla mönkijäkouluttaja toimiva Selänpään VPK:n nuoriso-osaston johtaja Mika Järvinen piti ensin ajokurssin ja sen jälkeen mönkijäkaravaani lähti liikkeelle kohti Selänpään lentokenttää. Matka sujui hienosti mäntymetsän keskellä kiemurtelevia hiekkateitä pitkin. Vieraistamme ajaminen oli hauskaa ja hieman jännittävääkin vaikka päivän jännittävin osuus olikin edessäpäin.

Lentokentällä oli ensin tutustuminen kentän toimintaan ja turvallisuusasioihin. Kentällä oli esittelijänä saksankielentaitoinen lennonopettaja joten pääsimme turvallisesti aloittamaan lentämisen purjelentokoneilla. Jo kotona Itävallassa täytetyt lupalaput luovutettiin lennonopettajalle ja jokainen halukas pääsi valmistautumaan vuorollaan lentämiseen. Aluksi lentoonlähtijä kiinnitti laskuvarjon selkäänsä ja astui kaksipaikkaisen koneen etupenkille. Kolmipistevyöt laitettiin kiinni ja vintturin vaijeri kiinnitettiin kevyen koneen alapuolelle. Lentoonlähtö oli repäisevän vauhdikas mutta noin 15 minuutin lennon aikana kuului vain tuulen suhinaa kun äänetön kone kaarteli Selänpään ja naapurikylien yllä. Vauhdikas laskeutuminen veti vertoja nousun jännitykselle ja monta helpottuneesti hymyilevää matkustajaa nähtiin kömpivän koneesta ja lähtevän kentän huoltorakennuksia kohti lounaalle. Lounaan jälkeen aikuiset jäivät tarinoimaan kahvikuppien ääreen ja nuoret pääsivät lähemmäs omaa maailmaansa lentosimulaattorissa jonka lentopelin ääreen riitti jonoa.

Näin helteisen päivän ohjelma Selänpään kankaalla tuli päätökseen ja lähdimme opistolle tutustuttamaan vieraita uinti- ja saunomismahdollisuuksiin Saanjärven rannassa.

Puolustamista ja pelastamista

Tiistai-aamuna lähdimme kolmen auton letkana ajamaan kohti Utin varuskuntaa jossa etukäteen anottu vierailuluvat tarkastettiin portilla ennen kuin pääsimme jatkamaan matkaa helikopterihalleille. Siistiäkin siistimmissä halleissa saimme hyvin tarkan esittelyn yhdestä kuljetuskopterista, jota kukaan Enniä ja Mikaa lukuun ottamatta ei ollut nähnyt niin läheltä. Ennin isä ja Mika ovat vuosia työskennelleet Utin varuskunnassa joten he ovat koptereilla lentäneetkin.

Helikopterihallilta siirryimme varuskunnan omalle pelastusasemalle. Siellä meidät vastaanotti pelastaja Tuomo Hintikka, joka toimii myös Selänpään VPK:n koulutuspäällikkönä. Tuomo esitteli meille kalustoa joka soveltuu erityisesti lentokentällä tapahtuvien onnettomuuksien pelastustehtäviin. Pelastusaseman

autohallin ovet avautuvat suoraan lentokentälle joten siellä tapahtuvissa onnettomuuksissa apu on todella lähellä. Vielä ennen varuskunnan ruokalassa syötävää lounasta katsoimme hetken taivaalta leijuvia laskuvarjohyppääjiä.

Huippumodernien pelastusajoneuvojen ja helikopterien jälkeen menimme varuskunta-alueen ulkopuolelle ja samalla vuosikymmeniä taakse päin kun Mika vei meidät Utin Elämyskoneen tontille missä oli paljon vanhaa venäläistä sotilaskalustoa. Metsäretki rämissä, kuuman ja edestakaisin heiluvan maastoajoneuvon kyydissä antoi miltei todellisen kuvan maailmansotien ajasta ja lähestyvän ukkosen takia mustunut taivas sai meidät nopeasti perääntymään lähimmälle jäätelökioskille.

Selänpäähän ukkonen ei kuitenkaan tullut vaan pystyimme viettämään iltapäivän helteisimmät tunnit Saanjärvessä uiden. Illalla Selänpään Jäykkien nuoret miehet tulivat opettamaan vieraillemme pesäpalloa Selänpään urheilukentälle. Varsinaista peliä emme sentään panneet pystyyn hirveässä helteessä mutta mukavan tovin pelasimme lyönti- ja kopittelupeliä. Oikein hyvin vieraammekin pärjäsivät mailan varressa ja oikeita läpilyöntejäkin nähtiin kunnes pöly ja aurinko uuvuttivat joukkomme ja oli aika palata Saanjärven aaltoihin.

Itäraja ja hirtivaaramerkit

Keskiviikko-päivän vietimme Saimaan kanavaristeilyllä Lappeenrannasta Venäjän rajalle päin. Laivasta käsin näimme Saimaan maisemat kauneimmillaan, ajoimme ohi suuren modernin sellutehtaan ja menimme ylös ja alas kanavasulussa. Satamassa söimme maistuvan luonaan ja katselimme suuria muskeliveneitä jotka olivat parkissa satamalaiturissa. Iltapäivän vietimme shoppaillen Iso-Kristiina -kauppakeskuksessa, jonka jälkeen Myllysaaren suuri uimaranta kutsui luokseen. Saimaan virkistäminä jaksoimme taas istua bussissa takaisin Selänpäähän. Tosin kotimatalla piti muutaman kerran pysähtyä mm. kuvaamaan Suomen erikoisia liikennemerkkejä.

Kun opistolla rippileiriään käyvät Vantaan seurakunnan nuoret vetäytyivät iltahartauteensa valloitimme jälleen rantasaunan ja Saanjärven rannan.

Poroja ja paloautoja

Torstai-aamupäivän vietimme Selänpään paloasemalla tutustuen paloautoihin sekä muuhun palokunnan kalustoon. Vieraat pääsivät vanhimman, 1960-luvulta olevan Fordin, ja muutaman vuoden ikäisen RKY 641 kyytiin. Paloasemalla myös hieman kisailtiin sankoruiskutehtävien parissa.

Keskivälillä jäi taas onneksi aikaa myös uimiseen sillä päivä oli edellisiäkin helteisempi. Iltapäivällä teimme eläinaiheisen retken lähikylään. Ensimmäisessä kävimme Kimolassa porotilalla missä kävelimme poroaitauksessa ja syötimme poroille puista löytyvää naavaa. Jaalan kirkonkylällä pidetyn jäätelötaun jälkeen kävimme katsomassa Riitan ja Antin lehmiä ja kissoja sekä Ennin hevosia. Illan vietimme jälleen Saanjärven rannalla saunoen ja uiden.

Suomi on metsien maa

Selänpään VPK:n puheenjohtaja Esko Nokkasen metsäkone harvensi ryskyen nuorta kasvatusmetsää Valkealan Toikkalassa perjantai-aamupäivänä kun parkkeerasimme automme Kansikkaantien laitaan. Kävelimme ajouria pitkin äänen suuntaan ja kohta meitä vastaan tulikin puukuormaa kuljettava ajokone. Ajouran päästä löysimme myös Eskon harventamasta metsää koneellaan. 20-vuotisella kokemuksellaan metsätöistä Esko kertoi tärkeimmät asiat suomalaisesta metsänhoidosta ja sen jälkeen kaikki halukkaat pääsivät kaatamaan puita hänen koneellaan. Kaadettuamme tarpeeksi metsää kävelimme takaisin tien laitaan suurten paarmojen saattamana ja lähdimme opistolle lounaalle.

Lounaan jälkeen ehdimme piipahtaa uimassa ennen kuin suuntasimme Verlaan Unescon maailmanperintökohteena olevaan puuhiomoon ja paperitehtaaseen. Siellä saksankielinen opas kertoi ja näytti hyvin seikkaperäisesti kuinka 1960-luvulla suljetussa tehtaassa valmistettiin ympäri maailmaa myytyä pahvia.

Verlasta vieraamme pystyivät myös ostamaan joitain matkamuistoja ja tuliaisia kotiin. Yli + 30 asteen helle ajoi meidät nopeasti tehdaskierroksen jälkeen jäätelöille ja takaisin Saanjärven rantaan uimaan.

Perinteistä suomalaista elämänmenoa oli illalla vielä luvassa kun Esko ja Ilari toivat rantaan kirkkoveeneen johon porukkamme rohkeasti astui. Muutamalla selänpääläisellä nuorella vahvistettu joukkomme otti aivot napakasti käsiinsä ja niin soudettiin järven toiseen päähän Eskon mökille illanviettoon. Kun Eskon rytmikäs veto-veto-veto huuto kajahteli Saanjärvellä, veneen vauhti kiihtyi mukavasti. Hyvin nopeasti

ensikertalaisetkin oppivat soutamaan oikeassa tahdissa. Makkaran- ja letunpaiston jälkeen soudettiin tietysti takaisin opistolle. Vene vaihdettiin normaaliin soutuveneeseen kun huomattiin rantapallon karanneen keskelle järveä. Näppärästi selänpääläis-welsiläinen palokuntamme pelasti pallon ja toi sen rantaan. Soutelu ei kuitenkaan loppunut siihen vaan pian tajusimme että tulevana yönä olisi kuunpimennys ja mikä olisikaan parempi paikka sen katseluun kuin tyyni järvenselkä. Kokemus olikin mahtava ja yön kauneus jäi kaikkien mieleen.

Jodlausta Repoveden jylhissä maisemissa

Myös viimeiseksi vierailupäiväksi luvattiin kovaa hellettä joten päätimme vaihtaa vaeltamisen veneilyyn Repoveden kansallispuistossa. Alpo kuljetti meitä kaksi veneellistä Repoveden upeissa maisemissa Mustalamminvuoren laituriin josta teimme pienen vaelluksen vuoren päällä olevaan näkötorniin. Maisemat ylhäältä tornista näyttivät todella upeilta ja tornissa laitoimme kännyköiltä soimaan itävaltalaista perinnesiikkia eli jodlausta. Musiikki sopikin erittäin hyvin Repoveden jyrkkäpiirteiseen maastoon. Iltapäivän helteisimmät tunnit vietimme lounastaen Orilammen majalla ja miettien miten pääsemme takaisin Selänpäähän sillä meitä koko viikon hyvin palvellut RKY 647 sai tarpeekseen kuumuudesta ja sen akku räjähti mahtavalla pamauksella aamupäivällä juuri kun saavuimme venelaituriin. Onneksemme auto kuitenkin käynnistyi ja kokeneemmat automiehet tiesivät kertoa että sillä voi kyllä ajaa kun se kerran on käyntiin saatu.

Niin oli vierailuviikon retket ohi ja itävaltalaisten ystäviemme oli aika pakata tavaransa ja valmistautua kotimatalle. Viimeinen ilta vietettiin tuttuun tapaan Saanjärven rannalla saunoen ja uiden. Pitkät ja haikeat jäähyväiset jätettiin iltamyöhään ja vieraamme vetäytyivät nukkumaan muutamaksi tunniksi ennenkuin LiikenneSipari kuljetti heidät lentokentälle. Uusia vierailusuunnitelmia Selänpää -Wels akselilla alettiin jo miettimään, joten saapa nähdä millaisella kokoonpanolla ja milloin jälleen tapaamme.

Unohtumattomasta viikosta suuret kiitokset kaikille osallisille: Markku H Aarnion Säätiö, mahtavat vieraamme, Selänpään VPK sekä Valkealan Opisto.

Riitta Torikka
Selänpään VPK